

Latviešu valodā izdoti arī Daniela Koula romāni

• **Lupatu lelle**, 2019

• **Bende**, 2020

“Spēle beigusies” ir perfekts kriminālromāns ar pārdomātu sižetu, daudz humora un negaidītiem pavērsieniem, kā to gaidām no mūsdienu slavenākajiem trilleriem. Ja neesat lasījuši autora iepriekšējos darbus, ieteiktu pievērsties vispirms tiem, citādi attapsieties ballītē, kuras viesu lielākā daļa jums būs pilnīgi svešinieki.

Goodreads.com

Tiem, kuriem patīk aizraujoši, strauji, pārsteigumiem pilni un izdomas bagāti kriminālromāni, noteikti ieteiktu izlasīt Daniela Koula darbus. Tajos ir daudzslāņaini tēli un risinās spraigi notikumi, kas lasītāju ievēl trakā piedzīvojumā, no kura iespējams izrauties vien tad, kad izlasīta grāmatas pēdējā lappuse.

Amazon.com

Daniela Koula kriminālromānus raksturo ātrs temps, interesanti noziegumi, spilgti tēli un humors. Arī jaunākajā darbā “Spēle beigusies” notikumi attīstās vēja spārniem, un finālā savijas arī sērijas iepriekšējo romānu pavedieni. Izcila kriminālromānu sērija!

Goodreads.com

Nepalaidiet garām! Daniels Kouls raksta lieliskus augstas raudzes tumšos trillerus.

Metjū Dž. Ārlidžs, romāna “Nāves slazdā” autors

**DANIEL
COLE**

ENDGAME

DANIELS KOULS

SPĒLE BEIGUSIES

No angļu valodas tulkojis
Armīns Voitkāns

821.111-31
Ko 930

Daniel Cole
ENDGAME

Copyright © Daniel 2019 by Daniel Cole
The moral right of the author has been asserted.

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Armīns Voitkāns, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9346-3

Cienījamais lasītāj!

“Es nevēlos katras grāmatas beigās visu vēlreiz
pārstāstīt kā kārtējo “Simpsonu” sēriju.”

Esmu to atkārtojis jau vairākkārt kopš pirmajām neveiklajām intervijām pēc “Lupatu lelles” iznākšanas. Taču tagad, kad esmu pabeidzis darbu pie triloģijas trešās grāmatas, man vairāk nekā jebkad iepriekš šķiet, ka ir piemērots brīdis tādām kā apkopojumam par notikušo un ar to saistītajām izjūtām. Manuprāt, man ir izdevies atainot grāmatas varoņu raksturu un viņu attiecību dramatisma dziļumu, kas nez vai būtu iespējams, rakstot atsevišķus, savstarpēji nesaistītus romānus. Esmu centies ievadīt jaunos lasītājus romānu “Bende” un “Spēle beigusies” sižeta pavērsienos, tomēr nav noliedzams, ka šīs grāmatas jums šķitīs daudz aizraujošākas, zinot notikumu gaitu no šī stāsta paša sākuma.

Turklāt man piemīt mazliet ģeķīga tieksme savās mīļākajās filmās un televīzijas šovos meklēt paslēptās “Lieldienu olas” un maskētos mājienu, labi zinot, ka tos pamanīs tikai visuzticīgākie fani. Protams, to netrūkst arī manās grāmatās, un tie ļauj izdomāto pasauli uztvert kā mazliet reālāku.

Šī grāmata nav “Lupatu lelles” nobeigums, pat ne tuvu tam. Es vienmēr esmu vēlējies, lai triloģijas romānos būtu atainota šī īpašā komanda kādā konkrētā laika sprīdī. Vietām stāsti pārklājas. Notikumi savijas. Visi kopā tie veido triloģiju... Bet reālajā dzīvē tā nenotiek – dzīve mēdz mest lokus un atraisīt vaļīgāk mezglus, ko iepriekš esam sasējuši. Man prātā jau ir radušās ceturtnās grāmatas aprises, un esmu sajūsmināts un priecīgi satraukts par to un arī par jauno virzienu, kādā attīstās romānu sērija.

Galu galā ir tikai viens liels stāsts.

Kā parasti – milzīgs paldies jums, lasītāji, un vēl milzīgāka atvairošanās par sadarbības trūkumu ar sociālajiem medijiem, tā

vienkārši nav mana joma. Jūs neļaujiet man pārtraukt rakstīt. Šī grāmata ir jums, un es no sirds ceru, ka tās lasīšana jums sagādās ne mazāku baudu, kā man sagādāja rakstīšana.

Un nu bez liela trokšņa: dāmas un kungi, jūsu vērtējumam tiek nodota “Lupatu lelles” trilōģijas pēdējā daļa – “Spēle beigusies”...

Daniels Kouls

Nekļūdi, uzskatot mani par varoni...

Es nogalinātu jebkuru dzīvu radību uz zemes,
lai tevi glābtu.

PROLOGS

Pirmdiena, 2016. gada 4. janvāris

11.13

“Reiz senseenos laikos... Ne vairs tagad.”

Pa ceļam uz galamērķi aiz netīrā loga garām slidēja apsnigusi priekšpilsēta, mašīnas ādas interjeru mazliet sildīja blāva saule.

– Jūs taču esat viņš, vai ne? – nerimās vīrs pie stūres. – Jūs esat Viljams Fokss?

– Kādam jau jābūt, – Vilks ar patiesu nožēlu nopūtās, atpakaļskata spoguļi redzot tumšo acu pētošo skatienu, kas palaikam pievērsās arī ceļam. – Tepat vien būs. Kreisajā pusē.

Melnais taksometrs apstājās pie viena no piebraucamajiem ceļiem, motors nosprauslojās un sāka darboties tukšgaitā.

Vilks samaksāja skaidrā naudā, lai gan tagad tam vairs nebija nozīmes, un izkāpa klusajā ielā. Viņš vēl nebija paguvis aizvērt durvis, kad taksometrs jau uzņēma ātrumu, apšļācot viņu ar dzeloši aukstu ledus un sniega šļuru, un tā pakaļgals nozuda aiz stūra. Viņš gandrīz nožēloja, ka atstājis uzbāzīgajam okšķerētājam dzeramnaudu, jo necerēja, ka 1,34 mārciņas lielais kukulis nodrošinās šofera klusēšanu uz ilgu laiku. Vilks noslaucīja bikses ar melnā mēteļa piedurkni. Mētelis savulaik bija piederējis Letan-jelam Masem, lupatu lelles slepkavam, un bija kā iepriekšējās dzīves suvenīrs, sava veida trofeja un atgādinājums par cilvēkiem, kuru dēļ viņam tagad te jābūt.

Veiksmīgi izsmērējis slapjos traipus netīrās stripās, Vilks atskārta, ka vēl arvien tiek novērots. Kaut arī bija nomesti

divpadsmit kilogrami svara un uzaudzēta pinkaina bārda, iespaidīgais augums un koši zilās acis nodeva viņu ikvienam, kurš ieskatījās vērīgāk. Sieviete, kas ielas otrā pusē rosījās gar bērnu ratiņiem, kur zem segām droši vien gulēja mazulis, nenolaida no viņa acis. Viņa izvilka mobilo telefonu un pielika pie auss.

Skumji pasmaidījis, Vilks uzgrieza viņai muguru un iegāja pa vārtniem. Uz grantētā ceļa stāvēja iepriekš neredzēts mercedes, kuru varēja atpazīt tikai pēc logo riņķīša, kas spraucās ārā no sniega, bet labi zināmā māja kopš pēdējā apmeklējuma šķita kļuvusi par trešdaļu lielāka. Zinot, ka ārdurvis, kā vienmēr, nebūs aizslēgtas, viņš pat nepūlējās pieklaunēt, tikai nodauzīja no korpēm sniegu un iegāja priekšnamā, kur valdīja sērīga puskrēsla, kaut gan ārā pie debesīm nebija neviena mākonīša.

– Megij? – Vilks iesaucās, balsij aizlūstot no emocijām, ka viņš atkal ir šajā namā un kāri ieelpo tā gaisu, kurā jūtamās grāmatu, ziedu, maltas kafijas un simtiem citu smaržu, kas modina nelūgtas atmiņas par daudz vienkāršākiem, laimīgākiem laikiem. Kā nekā šī bija vieta, kur viņš bija juties kā mājās vairāk nekā jebkur citur; šis bija pieturas punkts, kas pēc pārcelšanās uz galvaspilsētu sniedza stabilitāti. – Megij!

Klusumu pāršķēla durvju iečikstēšanās augšstāvā.

Kad viņš sāka kāpt augšup pa kāpnēm, virs galvas aizdipēja viegli soļi.

– Megij?!

Durvis atvērās. – Vil?!... Vil!

Vilks vēl nebija ticis līdz kāpņu augšai, kad Megija jau apskāva viņu, un daudz netrūka, lai atkalredzēšanās prieki beigtos kāpņu pakājē uz priekšnama grīdas.

– Ak Dievs! Tas patiešām esi tu!

Megija apskāva Vilku tik cieši, ka viņš tik tikko spēja paelpot, un viņam nekas cits neatlika kā atbildēt uz apskāvienu un ļaut viņai izraudāties pie savām krūtīm.

– Es zināju, ka tu ieradīsies, – Megija trīcošā balsī ierunājās. – Nespēju noticēt, ka viņa vairs nav, Vil. Kā lai dzīvoju bez viņa?

Vilks atbrīvojās no apskāvienu un atvirzīja Megiju izstieptas rokas attālumā, lai varētu aprunāties. Arvien tik nevainojami ģērbtajai sievietei bija pāri par piecdesmit, un ar notecējušo skropstu tušu un vecmodīgo melno tērpu viņa šoreiz izskatījās atbilstoši saviem gadiem. Tumšās matu cirtas brīvi krita pār pleciem, kaut gan parasti tās bija saņemtas retrostila frizūrā, kas atkal bija nākusi modē.

– Man nav daudz laika. Kur... kur viņš bija? – Vilks jautāja, saņemies uzdot pirmo no daudzajiem neērtajiem jautājumiem, uz kuriem bija jānoskaidro atbildes.

Megija ar trīsošu roku norādīja uz salauzto durvju rāmi paklāja nenosegtajā kāpņu laukuma daļā. Vilks pamāja ar galvu, uzspieda Megijai uz pieres vieglu buču un, kamēr viņa kavējās uz istabas sliedīti, iegāja nesen tapušajā mājas piebūvē. Viņš ar lepnumu aplūkoja drauga pēdējo projektu, kas bija īstenots pēc augstākajiem standartiem, kādus viņš piemēroja visam, kas bija saistīts ar maziem bērniem. Šai vajadzēja būt mazbērnu jaunajai istabai, kad tie apciemos viņus, un nodrošināt, ka pēc aiziešanas pensijā viņi varēs vairāk laika pavadīt kopā.

Istabas vidū gulēja apgāzts koka krēsls, bet porainajos grīdas dēļos zem tā bija iesūkušās tumši sarkanas asinis. Vilks bija sev iestāstījis, ka, ieejot šajā istabā, spēš saglabāt mieru un izvērtēt situāciju tikpat bezkaislīgi un efektīvi kā jebkurā citā nozieguma vietā... Šajā ziņā, viņš, protams, aļojās.

– Viņš tevi milēja, Vil, – Megija, stāvēdama pie durvīm, sacīja.

Nespēdams vairs ilgāk apvaldīt asaras, Vilks noslaucīja acis. Ārā zem kāda nācēja kājām nočirkstēja grants.

– Tev tagad vajadzētu iet, Vil, – Megija steidzīgi teica, neliekoties ne zinis par pieklājīgo klauvēšanu.

Izdzirdējusi nočirkstam ieejas durvis, viņa steidzās pārtvert nācēju, bet saspringums viņas sejā atslāba, ieraugot gaišmatainu vīrieti ar žurkai līdzīgu seju, kurš kāpa augšup.

– Džeik! – viņa atvieglota nopūtās. – Es biju domājusi, ka tu esi... Lai nu paliek.

Vilks ar aizdomām noskatījās, ka abi apskaujas kā veci draugi.

– Atvedu tev šādus tādus sīkumus, – sacīja vīrietis, pasniedzams Megijai iepirkumu maisiņus. – Vai es varētu brīdi parunāt ar viņu? – atnācējs jautāja, beidzis izlikties, ka ieradies tikai apciemot mājas saimnieci.

– Tu vari iet, Megij, – bilda Vilks.

Izskatīdamās nobažījusies, viņa pagriezās un kāpa lejup nolikt pirkumus.

– Sveiks, Sonders! – Vilks sasveicinājās ar istabā ienākušo bijušo kolēģi.

– Vilk, kur tas laiks, kopš neesi redzēts.

– Pats zini, ka man vajadzēja atvēlēt kādu laiku sev pašam, – viņš atjokoja, dzirdot uz ielas piestājam automašīnu. – Nebiju domājis, ka esat pazīstami.

– Nebijām jau arī. – Sonderss paraustīja plecus, joprojām palikdams drošā attālumā, kaut gan saruna ritēja mierīgi. – Tā nebija... līdz šim notikumam. – Viņš smagi nopūtās. – Draugs, man Finlija *tiešām* ir ļoti žēl. Patiesi.

Vilks atzinīgi pamāja ar galvu. Viņa skatiens atkal atgriezās pie traipiem uz grīdas dēļiem.

– Ko tu šeit dari? – Sonderss strupi noprasīja.

– Man pašam viss bija jāredz.

– Kas?

Vilks pieklusināja balsi, lai Megija nedzird teikto. – Nozieguma vieta.

– Nozieguma? – Sonderss gurdī pārvilka ar roku pāri sejai. – Draugs, es pats te visu apskatīju. Viņš tika atrasts viens... aizslēgtā istabā... blakus uz grīdas ierocis.

– Finlijs nekad neatņemtū sev dzīvību.

Sonderss uzmeta Vilkam žēlu skatienu. – Cilvēki nekad nebeidz mūs pārsteigt.

– Ja jau par to ierunājāties, – tu šeit ieradies neticami ātri.

– Biju jau ceļā... kad saņēmu zvanu.

Iepriekš, strādājot kopā, šis detektīvs konstebls ar lielo muti Vilkam nekad nebija īpaši paticis, bet nu viņš sāka to redzēt citā gaismā. – Paldies, ka rūpējies par Megiju.

– To nav vērts pat pieminēt.

– Tātad... cik tur ārā viņu ir? – Vilks pavaicāja, it kā apjautātos par laiku. Gaisotne istabā tajā pašā mirklī mainījās.

Sonderss mirkli vilcinājās.

– Divi priekšpusē. Divi sētas pusē. Viens sēž pie Megijas, un, ja viss ir kārtībā, viens atrodas trīs pēdu attālumā tepat aiz sienas. – Viņš pagriezās uz atvērto durvju pusi. – Dod ziņu, ja nevari nociesties!

Kā atbilde no kāpņu laukumiņa atskanēja pusautomātiskās šautenes pielādēšanas skaņa.

Sonderss kā atvainodamies pasmaidīja un izvilka no kabatas rokudzelžus.

– Es apsolīju viņiem, ka tu nebēgsi. *Lūdzu*, nenostādi mani muļķīgā situācijā.

Vilks palocīja galvu un lēnām nosliģa uz ceļgaliem. Viņš pacēla rokas, aiz galvas savija kopā pirkstus un pievērsa skatienu sniegotajam logam – tas droši vien bija pēdējais skats, ko pirms nāves redzēja viņa darbaudzinātājs.

– Atvaino, draugs, – Sonderss sacīja un pagāja soli uz priekšu, lai uzliktu Vilkam rokudzelžus. – Aizdomās turētais apcietināts!

– Vil?! – no virtuves iesaucās Megija, kad māju piepildīja bruņoti policisti.

Uz kāpnēm nokludzēja smagi soļi, tiem sekoja Megijas soļi.

– Vai jūs varētu kaut ko izdarīt manā labā? – Vilka skatiens klīda no Sondersa pie Megijas, kamēr pa durvīm ienāca pēdējais policists, kas norēja šādos gadījumos ierastās pavēles. – Pagaidām nesakiet viņai, ka esmu atgriezies.

– Bet, Vil... – iesaucās izmisusī Megija, joprojām nespēdama ieiet istabā, kur bija atrasts viņas vīrs.

– Viss kārtībā, Megij. Viss būs labi, – Vilks viņu mierināja. – Es vairs nekur nebēgšu.

1. NODAĻA

Pirmdiena, 2016. gada 4. janvāris

11.46

Kad Tomass Alkoks gatavoja sev tēju, viņa uzmanību piesaistīja klusi skanošais televizors.

– Cūcība! – viņš nočukstēja, apliedams darba virsmu ar verdošu ūdeni, kas pēc tam, protams, nopilēja arī uz rokas. – Kaut velns to parautu! – Viņš saviebās, apvaldīdams sāpes, taču neatraudams acis no ekrāna.

Sky News ziņu raidījumā bija redzams, kā virs postažas, kas pirms divām nedēļām bija radusies galvaspilsētā, riņķo helikopters. Vietās, kur tas aizsedza sauli, pāri gruvešiem viegli slīdēja tumša ēna, ko šobrīd pavadīja vēl divas citas, atgādinot maitasputnus, kas sapulcējas virs liķa. Acīmredzot lidojumu aizliegums virs pilsētas, kas svētku laikā radīja daudz problēmu, bija atcelts, un pasaule beidzot varēja novērtēt postījumu apmēru.

Nelaime bija gandrīz novērsta, bet par to bija nācies samaksāt.

Pēc sprādziena pazemes tualetēs Ladgeitas pakalna virsotnē bija nācies uz laiku evakuēt no apkārtējām ēkām cilvēkus, lai būveksperti varētu veikt vajadzīgās pārbaudes. Kad kāds tūrists ar ērgļa skatienu Svētā Pāvila katedrāles rietumu sālā bija pamānījies jaunas plaisas, sākās atjaunošanas darbu organizēšana. Bet vēl nebija uzslietas pat sastatnes, kad sabruka dievnama ziemeļu tornis. Un pēc tam kā kājas, kas saļimst zem pārmērīga smaguma,

trīs dienu laikā bija sabrukusi kolonna pēc kolonnas, un milzīgā portika bojāēja vairs nebija novēršama – ikoniskais monuments no daudzajiem ievainojumiem lēnām mira.

Tomass tikai pēc brīža apjēdza, ka krāsainais norobežojums apkārt posta vietai patiesībā ir pie žoga saliktu vainagu un ziedu kalns, cieņas apliecinājums tiem, kuri vairs neiznāks virszemē no Pikadili Loka metrostacijas, konsteblei Kerijai Kolmenai un visiem, kas aizgāja bojā Taimskvērā, – aizkustinošs žests, kam nav lemts ilgs mūžs laikā, kad temperatūra turas zem nulles.

Viņš iedzēra malku tējas.

Vir dzeltenīgajiem subtitriem zibsnīja gaismas, novēršot uzmanību, bet Ziemassvētku egle otrā istabā atgādināja, ka vēl arvien ir turpat un uz neizsaiņotajām dāvanām zem tās krājas nobirušās skujuas. Tomass izklaidīgi glāstīja Eko, prātā jau nez kuru reizi uznira savtīgas domas: cik pateicīgam viņam jājūtas, ka mirušo un ievainoto vidū nav neviena paziņas, cik laimīgam jābūt, ka draudzene nav saplosīta gabalos, bet ir atgriezusies. Un, pašam par kaunu, viņam nācās atzīt: klusībā viņš bija cerējis, ka iepriekšējā mēnesī piedzīvotās šausmas, kas izvērtās par nacionāla mēroga incidentu un beidzās ar tuva drauga priekšlaicīgu nāvi, izrādīsies pietiekams iemesls, lai viņas spēki būtu galā, un pārlicinās viņu notikušo atstāt aiz muguras, novērtēt to, kas viņai vēl palicis, un samierināties ar likteni.

Virtuves galda pretējā pusē skaļi iedūcās Baksteres telefons.

Pāris soļos ticis līdz tam, Tomass klusā, aizkaitinātā balsī atbildēja:

– Emīlijas telefons... Diemžēl ne. Viņa vēl guļ. Vai varu pateikt... Trešdien... deviņos no rīta... Es pateikšu... Labi. Uz redzēšanos!

Viņš nolika telefonu uz virtuves cimdiem, ja nu gadījumā tas atkal iezvanītos.

– Kas tur bija? – Tomasu iztrūcināja Baksteres balss no durvīm.